

anden Retning, men at der bør finde Ligbrænding Sted, og at denne Ligbrænding bør sættes i Forbindelse med de bestaaende Kirker og Kirkegaarde, antager jeg rigtigst, at Lovgivningen maatte kunne disponere i vidt Omfang over Kirkerens bestaaende Indtægter. Den, der, som det hedder, ejer en Kirke, ejer den ikke som et Kjøb for at putte Pengene i Lommen. Det vilde være en storartet Skandale, hvis Kirkerens Indtægter i den Grad skulde betragtes som Privatjendom, at man aldeles skulde se bort fra den Oprindelse, som Kirketjenden i sin Tid havde. Monrad har jo i sin Tid ved Loven af 1861 indført Bestemmelser, der bleve ansete for meget nyttige, men jeg ser ikke, hvorledes den ærede Justitsminister nu kan tro, at der ved Loven af 19de Februar 1861 er sat Bom eller Slut for, hvad man kan gøre over for Kirkeejerne.

Justitsministeren (Mellermann):

Det ærede Medlem maa jo vide lige saa godt som jeg, at Blyndring ogsaa kan iværksættes ved Lov, naar de forskellige Faktorer kunne blive enige derom. Det er slet mange Gange i Verden, at der virkelig er iværksat Blyndring ved Lov, men derfor er det ikke sagt, at alle Lovgivningsfaktorer ville gaa med dertil. Naar jeg har taget en Reservation i dette Tilfælde, saa er det, fordi der er een Omstændighed, som det ærede Medlem her synes ganske at have overset. For det første vil Loven af 19de Februar 1861 kun betragtes som gaende ud paa at udtale, hvad der allerede var gældende Ret i Forvejen, og dernæst indskrænker den sig selvfølgelig til alt, hvad der kan siges at kræves af kirkelige Hensyn. Derfor kan man ikke tro sig berettiget til at faste paa Kirkeejernes Forholdsregler, som aldeles ikke kræves af kirkelige eller gudstjenstlige Hensyn, men som man vil kræve af forskellige uvedkommende Hensyn, Politihensyn, sanitære Hensyn. Det er en Udvidelse af Kirkeejernes Forpligtelse, som jeg vil anse for en Uretfærdighed fra Lovgivningens Side, som jeg ikke vil være med til, og som derfor heller ikke bliver til noget, saa længe jeg er Justitsminister.

Ordføreren (Rump): Jeg skal først, efter at vi have hørt den ærede Justitsministers Udtalelser angaaende det uden for Betænkningen stillede Underændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 30 til § 29, paa Udvalgets Begne tage Underændringsforslaget under Nr. 31 tilbage.

Jeg skal dernæst gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til Ændringsfor-

slaget under Nr. 4, særlig da der — hvad jeg jo nok ventede vilde komme, da det blev antydet, den Gang vi behandlede Lovforslaget om det overordnede Sundhedsraad — blev henvist til, at der havde man ikke været bange for at gaa uden for Lovens Ramme, medens man nu her vil indskrænke sig strengt til Lovens Ramme. Det er en Sammenligning, der fuldstændig halter, thi de to Tilfælde ere aldeles forskellige. Sagen er, at det Lovforslag, vi nys havde for, angaaende det overordnede Sundhedsraad, er, om jeg saa maa sige, et Tilfælde paa Grænsen. Der var Tale om at fastsætte, hvilken Stilling det overordnede Sundhedsraad skulde have, navnlig lige over for Lægerne, at det skulde have Forpligtelse til at paase, hvorledes de røgte deres Hverv, og hvis Forholdet stillede sig saaledes, at det var uforvarligt at lade en Læge beholde jus practicoandi, skulde Raadet forelægge Sagen for Justitsministeren, som saa skulde kunne fratage ham den. Herimod fremkom der Indvendinger, og disse Indvendinger godkendte Udvalget og indstillede saa, at det ogsaa skulde staa aabent for Lægerne at gaa til Domstolene. Men for at gøre dette maatte den Løsning, der var, udfyldes, idet der saa maatte gives Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde Domstolene kunde afsige Domme. Derfor var det ganske naturligt, at man traf Bestemmelse herom paa Grund af de praktiske Forhold, som det Spørgsmaal, her er Tale om, medførte. Men deraf følger ikke, at man glat væk, naar man behandler Lovforslag, kan tage alt muligt og sætte det ind, enten det staar i nærmere eller fjernere Forbindelse dermed. — Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa den meget interessante Debat om, hvor vidt en Betøftning, som efter hele sin Bestaafenhed burde paalægges Kommunerne, hvem den kommer til Gode, men som ikke nu kan paalægges dem, fordi det er ugunstige Tider for Kommunerne, kan lægges paa en enkelt Klasse Medborgere, fordi de stundom ere meget velhavende. Det er egentlig Sagens hele Indhold. Denne Foranstaltning ligger aldeles uden for de Forpligtelser, der kunne paalægges en Kirkejer. Den har intet med Begravelsen at gøre, det er Spørgsmaalet om Ligets Anbringelse indtil Begravelsen. Hvis man betragter det som en Bestanddel af Begravelsen, maa det dog være en Bestanddel, som de vedkommende selv maa bære ligesom saa mange andre Ting, som f. Eks. Ligliste. Det staar ikke i nogen som helst Forbindelse med det Dømed, Kirkerne og Kirkegaardene have. Man ser jo ogsaa den ret furiose Konsekvens, man kommer til,